

(dietari personal, no cal llegir-ho)

El volia canviar, el vull canviar, i no el canviaré! (*lai kai o lai kai rai carai*) Però jo volia canviar-lo, i vull canviar-lo i, n'estic convençut, quin dolor i quina felicitat, no el canviaré! No ja. No ara mateix... *lai kai o lai kai rai carai*. Sóc, som poca cosa, però sóc, som. Hi ha aspiracions, pols, polítics, policies, però no puc, no podem dir: mai! Sempre! (*lai kai o lai kai rai carai*). Tot comença de veritat, i persistentment, quan existeix la sincera voluntat de negar-se, de negar-se i d'una altra volta negar-se absolutament a no deixar de voler perdurar, de sentir plenament, dins i dins, la perdurabilitat. Memòria. Amor. Vida... *lai kai o lai kai rai carai*. Metafísica de vora sèquia..., i si no, com? Coses, fets, àngels, aigua al reguer no pensada pels morts. Llim! No: això no ho pensen els morts. Morts: forques ambulants: déus i adéus anticipats: perills programats: obrers alienats. Instint, no de conservació, no de llanda, no de nevera... Instint de persistència! De rebrot, de rellamp, d'empelt! Resistència! Camí! He vist i veig individus/individues que volien canviar-lo i que, als 35 anys, van pensar que ja no el podien/volien canviar. Van fer aleshores, a voltes inconscientment, un altre esforç (qui el va fer), potser més intens i, sens dubte, molt més decepcionant per als meus budells: que a ells no els canviara allò que ells no van poder/voler canviar... *lai kai o lai kai rai carai*. Trompellots! L'adéu anticipat. Esquerrans mancs! *El gato que está en la oscuridad sabe que en mi alma una lágrima hay*. Música revolucionària en els dos casos, i no ho dic de conya:

Button

Button

Button

Button

PS. Sí, jo era, sóc, dels que ballaven, i balle, el *Come as you are* a les cinc de la matinada.